

ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«Ὁ δὲ προφητεύων, ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν»
(Α' Κορινθ. ιδ' 3)

Ἀπλὴ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Αριθμὸς τεύχους 17 • Νοέμβριος 2020

✠ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ✠

- **Κείμενο Α':** Παναγία Λιθινῶν
Ἡ Θεοτόκος διδάσκει τὸν ἱερό θεσμό τῆς Νηστείας
- **Κείμενο Β':** Ὅσιος Ἱερώνυμος
Παραινέσεις περὶ τῆς καθημερινῆς προσευχῆς
- **Κείμενο Γ':** Ἀγάπη - Εὐγένεια
«Πῶς με δέχθηκε χωρὶς νὰ βάλει καμμία ὑποψία στοῦ μυαλό του;...»
- **Κείμενο Δ':** Παρακαταθήκη
Τὸ κομποσχοίνι τῆς Γιαγιάς
- **Κείμενο Ε':** Πεῖρα Γερόντων
Τὸ «τυπικὸ τοῦ Τελώνου»
- **Κείμενο Ζ':** Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ
Ἡ προτεραιότητα στὰ πνευματικά
- **Κείμενο Ζ':** Ἐνώπιον τοῦ Ἐσταυρωμένου
Διδαχὴ-Τρόπος προσευχῆς
- **Κείμενο Η':** «Ἄν δὲν μάθεις...»
Τὸ ἀφθαστο μεγαλεῖο τῆς Συγχωρητικότητος
- **Κείμενο Θ':** Μεγάλῃ Εὐεργεσίᾳ
Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας σώζει τὴν πόλι τῶν Πατρῶν
- **Κείμενο Ι':**
Ἄδικία καὶ Μνησικακία
- **Κείμενο ΙΑ':** Οὐράνιο Μήνυμα
Ὁ παπποῦς ἄρχοντας, ἢ γιαγιά φτωχὴ
- **Κείμενο ΙΒ':** «Ὅσα μᾶς χρειάζονται...»
Ὁ μῦθος τοῦ σκαντζόχοιρου

Ἐνα σύγχρονο συνεχιζόμενο Θαῦμα

Ἡ Θεοτόκος διδάσκει τὸν ἱερό θεσμό τῆς Νηστείας

Ἡ Παναγία τῶν Λιθινῶν*

Στὴν Κρήτη, στοῦ χωριῶ Λιθίνες τῆς ἐπαρχίας Σητείας, ὑπάρχει ἕνας ἀρχαῖος Ναὸς τῆς Παναγίας, ὁ ὁποῖος πανηγυρίζει στὶς 8 Σεπτεμβρίου.

Στὸ τέμπλο του ξεχωρίζει ἡ ἱερὰ Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῶν Λιθινῶν, πλαισιωμένη μὲ ἀναρίθμητα ἀφιερῶματα, διότι εἶναι πολὺ θαυματουργή.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει μεγάλη αὐλὴ καὶ ξενῶνα. Συχνὰ οἱ κάτοικοι περνοῦν ἀπὸ τὸ προαύλιο τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ κερδίσουν δρόμο καὶ νὰ φτάσουν συντομότερα στοῦ σπίτι τους.

Ἄν ὅμως σὲ περίοδο Σαρακοστῆς ἀγοράσουν κρέας καὶ περάσουν ἀπὸ ἐκεῖ, τὸ κρέας βγάζει σκουλήκια, τὰ ὅποια εὐκολὰ διακρίνονται!

Τὸ Θαῦμα αὐτὸ δὲν συνέβαινε σὲ παλαιότερες μόνο ἐποχές. Μερικοὶ σύγχρονοι, πού εἶναι δύσπιστοι, ἔκαναν μιὰ δοκιμὴ: ἀγόρασαν φρέσκο κρέας σὲ περίοδο Νηστείας καὶ πέρασαν μέσα ἀπὸ τὸ προαύλιο τοῦ Ναοῦ· διαπίστωσαν ὅμως καὶ αὐτοὶ ὅτι τὸ κρέας εἶχε σκουληκιάσει!...

Κάποτε, ἕνας κρεοπώλης δοκίμασε νὰ περάσει κρατώντας μισὸ ἀρνί· στὴν μέση ὅμως τῆς αὐλῆς παρέλυσαν τὰ πόδια του καὶ ἔπεσε κάτω, φωνάζοντας τρομαγμένος!...

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ Θεοτόκος ἐνισχύει στὴν συνείδηση τῶν πιστῶν τὸν ἱερό θεσμό τῆς Νηστείας.

(*) Πρωτοπρ. Δημητρίου Ἀθανασίου, Ἡ πάντων Ἄνασσα, σελ. 95-96, ἐκδόσεις «Ἄθως». • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ «Ημέρα να μην περάση χωρίς προσευχήν»

Παρινέσεις περί Προσευχής* Ὁσίου Ἱερωνύμου Αἰγίνης

Εἴτε ἔχεις ζῆλον εἴτε ὄχι, τὴν προσευχήν δὲν θὰ κόβης οὔτε θὰ ἀμελής. Διὰ πολλοὺς λόγους τὴν προσευχήν δὲν θὰ κόβης οὔτε θὰ ἀμελής. Προσπάθησε ἐπίσης, ἕνα κόμπο δάκρυ κάθε βράδυ νὰ ἔχης.

Ἡμέρα νὰ μην περάση χωρίς προσευχήν, ἀλλὰ καὶ προσευχή νὰ μὴ γίνῃ χωρίς δάκρυ.

Ἐπιμένετε καὶ αὐξάνετε τὴν προσευχήν. **Θὰ** κάμετε τὴν προσευχήν, τὴν ὁποῖαν ὀρίζει ἡ Ἐκκλησία μας, δηλ. Ἐξάψαλμον, Ἀπόδειπνον, Παράκλησιν κλπ. **Θὰ** διαβάζετε αὐτὰ ἀπὸ τὰ βιβλία, ἀλλὰ ἐνίοτε ἀφήνετέ τα καὶ δι' ὀλίγον. **Δηλαδή** χωρίς τὸ βιβλίον, ἐκτὸς τὰ λόγια αὐτὰ τῆς προσευχῆς, μιλήσατε ἀπὸ μόνοι σας εἰς τὸν Χριστόν μας. **Ἀπλᾶ** καὶ ἀπὸ τὴν καρδιά σας, πῆτε Του σὰν νὰ Τὸν βλέπατε μπροστά σας:

«Πατέρα μου, ἔσφαλα, δὲν πέρασα τὴν ἡμέρα μου πνευματικά, ἀλλὰ μὲ κοσμικὰ πράγματα. Κατέκρινα, μίλησα πολύ, γέλασα, ἔφαγα πολύ, προσευχή δὲν ἔκαμα, εἶχα τόσες ἀδυναμίες καὶ πτώσεις. Συγχώρεσέ με, Κύριε κλπ.»

**Ἡ ἐν Χριστῷ Ἀγάπη καὶ Εὐγένεια:
Ἡ οὐσιαστικὴ ἱεραποστολὴ**

«**Πῶς μὲ δέχθηκε χωρίς νὰ βάλει καμμία ὑποψία στὸ μυαλό του;...***»

Ἦταν κάποιος Γέροντας καὶ ἀσκήτευε, μένον-τας στὴν ἔρημο...

Ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Γέροντα ζοῦσε καὶ ἕνας ἄλλος Μοναχὸς Μανιχαῖος, ποὺ ἦταν πρεσβύτερος, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ οἱ αἰρετικοὶ Μανιχαῖοι ὀνομάζουν πρεσβυτέρους.

Καὶ καθὼς μία ἡμέρα ἦλθε νὰ ἐπισκεφθεῖ ἕναν ἀπὸ τοὺς ὀμοδόξους του, νυκτώθηκε κοντὰ στὴν κατοικία, ὅπου ἔμενε ὁ ἅγιος Γέροντας.

Τότε τὸν ἐπίασε ἀγωνία γιὰ τὸ τι ἔπρεπε νὰ κάμει: ἤθελε νὰ μπεῖ καὶ νὰ μείνει γιὰ τὴν νύκτα στὸ κελλί τοῦ Γέροντα, ἔλα ὁμως ποὺ ὁ Γέροντας ἐγνώριζε πῶς αὐτὸς ἦταν Μανιχαῖος, καὶ σκεφτόταν μήπως δὲν ἀνεχθεῖ νὰ τὸν δεχθεῖ κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη.

Ὡστόσο, στενεμένος ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τῆς νύκτας καὶ τῆς ἐρήμου, κτύπησε τὴν θύρα τοῦ Γέροντα.

Ἔτσι νὰ λέγετε καὶ θὰ σᾶς λυπηθῆ τότε ὁ Χριστὸς μας καὶ θὰ σᾶς στείλῃ δάκρυα. **Καὶ** πρέπει νὰ ἔλθουν δάκρυα, διότι αὐτὰ τὰ δάκρυα τῆς προσευχῆς θὰ σᾶς δώσουν δύναμιν καὶ χαράν. **Αὐτὰ** θὰ σᾶς πάρουν τὶς θλίψεις.

Ὅπως ἂν δὲν ἐργασθῆς μισθὸν δὲν παίρνεις, ἔτσι καὶ χωρίς κόπον, προσπάθειες, ἐπιμέλειαν, προσευχήν κλπ., χαρίσματα οὔτε ἔρχονται, οὔτε πνευματικὲς ἅγιες γεύσεις.

Ταπεινώσι, δάκρυα, προσευχή καὶ καθαρὴ ψυχὴ. **Δὲν** ἔρχονται δάκρυα, ὅταν δὲν πέρασε κανεὶς καλὰ, πνευματικὰ τὴν ἡμέρα του.

Ἡμέρα ποὺ θὰ περάση καὶ δὲν ἔνοιωσες τὸν Χριστόν μας εἰς τὴν καρδιά σου, διὰ τῆς προσευχῆς, ἀναγνώσεως Ψαλτηρίου, Εὐαγγελίου κλπ., νὰ θεωρῆς ὅτι ἀπώλεσες αὐτὴ τὴν ἡμέρα!

Νὰ παρακαλῆς μὲ δάκρυα, ὅπως ἡ Μαρία Μαγδαληνὴ καὶ νὰ λέγῃς: **«Χριστέ μου, μὴ μὲ ἐγκαταλείψῃς! Χριστέ μου μὴ μὲ ἀφήσῃς μόνο, Χριστέ μου γλυκύτατε, μὴ πάρῃς τὴν ψυχὴν μου ἂν δὲν γίνω ὄλος Σός!»**.

Σὲ κάθε προσευχὴ πρέπει νὰ ἔχετε ἕνα κόμπο δάκρυ. **Καὶ** ὅταν σᾶς ἔλθῃ κατάνυξι, μὴν τὸ λέτε πουθενά, γιὰτὶ εἶναι θεῖον δῶρον, μήπως καὶ τὸ χάσετε!

(*) Σωτηρίας Δ. Νούση, Ὁ Γέρον Ἱερώνυμος τῆς Αἰγίνης 1883-1966, ἔκδοσις α' «Ἐπτάλοφος Ε.Π.Ε.», • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Ἐκεῖνος τοῦ ἀνοῖξε καὶ τὸν ἀνεγνώρισε, ... μὰ τὸν δέχθηκε μὲ πολλὴ χαρά.

Μετά, τὸν ἐπίεσε νὰ προσευχηθοῦν, κατὰ τὴν συνήθεια τῶν Μοναχῶν, καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔδωκε νὰ δειπνήσῃ, πῆγαν γιὰ ὕπνο.

Ὁ Μανιχαῖος, συλλογιζόταν τὴν νύκτα τὴν περιποίησιν ποὺ τοῦ ἐπιφύλαξε ὁ Γέροντας, καὶ μὲ θαυμασμὸ ἔλεγε μέσα του:

«Πῶς ὁ Μοναχὸς αὐτὸς μὲ δέχθηκε, χωρίς νὰ βάλει καμμία ὑποψία στὸ μυαλό του γιὰ μένα! Πραγματικά, αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ!».

Καὶ τὰ χαράματα, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Γέροντα, λέγοντας:

- Ἄγιε Γέροντα, ἀπὸ σήμερα καὶ ἐγὼ εἶμαι Ὁρθόδοξος!...

Καὶ ἔτσι ἔμεινε καὶ ἀσκήτευε κοντὰ στὸν Γέροντα.

(*) Π.Β. Πάσχου, Προσευχὴ καὶ Ὑπακοή, Μικρὸ Γεροντικὸ Ζ', σελ. 72, ἔκδοσις «Ἀρμός», Ἀθήνα, Φεβρουάριος 2010. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Οί εὐλογημένοι παππούδες καὶ γιαγιάδες μας
καὶ ἡ παρακαταθήκη τους

Τὸ κομποσχοῖνι τῆς Γιαγιάς* «...σεβόταν τὴν νεανικὴ μας σύγχυση...»

Στις ἐφηβικές μου ἀναμνήσεις συνυπάρχουν τὰ πάρτι, ἡ ροκ μουσικὴ καὶ ἡ γιαγιά μου. Για ἐκείνην, ἡ ροκ μουσικὴ δὲν ἦταν παρὰ ἓνας κακότεχνος θόρυβος. Πάντως σεβόταν περισσότερο τὴν νεανικὴ μας σύγχυση, ἀπὸ ὅσο ἐμεῖς τὴν νηφάλια σοφία της.

Ἦξερε ποῦ πηγαίναμε, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔμπαινε στὸν πειρασμὸ νὰ ἀντιπαρατεθεῖ πρὸς ὅ,τι θεωροῦσε φυσικὸ γιὰ τὴν ἡλικία μας.

Σηκωνόταν, μᾶς φιλοῦσε, εὐχόταν νὰ περάσουμε καλὰ καὶ ὕστερα προσέθετε νὰ ἔχουμε τὸν Χριστὸ στὴν καρδιά μας ἐκεῖ ποῦ θὰ εἴμαστε, καὶ ἂς κάνουμε ὅ,τι θέλουμε.

Μετὰ μᾶς σταύρωνε, εὐχόταν νὰ εἶναι ἡ Παναγία μαζί μας, καὶ συμπλήρωνε διστακτικά, σὰν νὰ μὴν ἦταν σίγουρη, ἂν ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ τὸ ξεστομίσει, νὰ μὴν ἀργήσουμε, γιατί θὰ προσευχόταν γιὰ μᾶς ὅσο λείπαμε καὶ δὲν ἄντεχε νὰ ξενυχτάει...

* * *

Τελειόφοιτος τῆς Ἱατρικῆς, ἀφελῶς πεπεισμένος γιὰ τὴν παντοδυναμία τῆς ἐπιστήμης, βρέθηκα στὴν Ἱερὰ Μονὴ Τιμίου Προδρόμου Ἑσσεξ. Ἔμεινα μόνο λίγες μέρες στὸ Μοναστήρι, ἀλλὰ ἡ ἀνακάλυψη ὑπῆρξε συγκλονιστικὴ. Οἱ Μοναχοὶ ζοῦσαν μὲ τὸν τρόπο τῆς γιαγιάς μου. Ἀναγνωριστικὰ σημάδια: τὸ κομποσχοῖνι, τὸ ἀνεπιτήδευτο χαμόγελο καὶ ἡ ἀνευ ὄρων ἀποδοχὴ τοῦ ἄλλου.

• Ἐπιστρέφοντας στὴν Ἑλλάδα, πῆγα νὰ δῶ τὴν γιαγιά. Μισοαστεία-μισοσοβαρά, τῆς εἶπα κάποια στιγμή: «Τόσα κομποσχοῖνια ἔχεις, δὲν θὰ μοῦ δώσεις καὶ ἐμένα ἓνα;».

Σοβάρεψε ἀπότομα. Σχεδὸν βούρκωσε. Πῆγε καὶ μοῦ ἔφερε ἓνα κομποσχοῖνι μεταξωτὸ καὶ εἶπε: «Πάρτο. Εἶναι τὸ δικό σου. Στὸ φυλάω τρία χρόνια καὶ περίμενα πότε θὰ μοῦ τὸ ζητήσεις».

Ἡ γιαγιά μου περίμενε νὰ γυρίσω ἀπὸ τὰ πάρτι, ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, ἀπὸ τὸ λανθασμένο δρόμο. Ἐγώ, καὶ ὅσοι ἄλλοι συμπεριλαμβάνονταν στὴν προσευχὴ της...

• Λίγους μῆνες πρὶν τὴν ἀναχώρηση ἀπὸ τὰ ἐπίγεια, μὲ εἶχε πάρει ἰδιαιτέρως καὶ μὲ αἰφνιδίασε πάλι. Σὲ ἓνα χαρτοκιβώτιο εἶχε μαζέψει μία σειρὰ μὲ ὅλα τὰ λειτουργικὰ βιβλία. Μὲ τὴν ἴδια ἀπλότητα, ποῦ μοῦ ἔδωσε τὸ «δικό μου» κομποσχοῖνι, μοῦ ἄφησε ρητὴ ἐντολή: «Ἄν κάποιος ἀπὸ σᾶς γίνεῖ ἱερέας, θὰ τὰ κρατήσει αὐτός. Ἄν ὄχι, θὰ βρεῖς κάποιο φτωχὸ Ἱερὸ Ναὸ καὶ θὰ τὰ δώσεις ἐκεῖ».

• Στὴν κηδεῖα της, πολλοὶ ἄγνωστοι ἐμφανίστηκαν καὶ μιλοῦσαν γι' αὐτὴν μὲ εὐγνωμοσύνη. Ὅπως ἐκείνη ἡ ἡλικιωμένη κυρία, ποῦ ἔλεγε ὅτι ἡ γιαγιά συνέχισε νὰ τὴν δέχεται στὸ σπίτι της, ὅταν ὅλοι τὴν ἀπέφευγαν. Καὶ αὐτό, γιὰ τὴν ἀπόκτηση ἓνα ἐξώγαμο παιδί λίγο μετὰ τὸν πόλεμο καὶ τὴν θεωροῦσαν πόρνη. Διηγιόταν, ἀνάμεσα στὰ κλάματα, πὼς τῆς ἔχωνε τσάντες μὲ τρόφιμα κάτω ἀπὸ τὸ παλτό, παρακαλώντας τὴν νὰ μὴν τὸ μάθει κανεὶς...

* * *

Ἡ γιαγιά μου καὶ πολλοὶ ἄλλοι εὐλογημένοι παππούδες καὶ γιαγιάδες ἀναπαύονται πιά ἐν εἰρήνῃ. Ἡ εὐθύνη γιὰ τὸ σήμερα καὶ τὸ αὔριο ἔχει περάσει στὰ χέρια μας. Καλούμαστε νὰ καθρεφτίσουμε τὸν ἑαυτό μας στὴν παρακαταθήκη ποῦ μᾶς ἄφησαν καὶ νὰ προβληματιστοῦμε σοβαρὰ γιὰ τὸν τρόπο, ποῦ θὰ διαχειριστοῦμε τὴν πνευματικὴ μας κληρονομιά.

(*) Περιοδ. «Ἐνοριακὰ Νέα», ἀριθμ. τεύχους 150 / Ἰανουάριος - Φεβρουάριος 2013. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Ἀγιοπνευματικὴ πείρα

Τὸ «τυπικὸ τοῦ Τελώνου»

Πῆγε κάποιος ἐπισκέπτης στὸν Ἡγούμενο Μωϋσῆ [τῆς Ὀπτινα], ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκε καὶ ζήτησε τὸν ἀδελφὸ του, τὸν π. Ἀντώνιο.

«Πάτερ», τὸν ἐρώτησε, «τί τυπικὸ κρατᾶτε;».

«Ἐγνώρισα», ἀπήντησε ἐκεῖνος, «πολλὰ τυπικὰ στὴν ζωὴ μου. Ἐζησα ὡς ἐρημίτης, ἔζησα ὡς κοινοβιάτης, ἔζησα στὸ Μοναστήρι, ἔζησα

στὴν Σκήτη. Πέρασα ἀπὸ πολλῶν εἰδῶν τυπικά. Τώρα ὁμως προσπαθῶ νὰ κρατῶ μόνο τὸ «τυπικὸ τοῦ τελώνου»».

«Ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ τυπικό;», ἐρώτησε ἐκεῖνος μὲ ἀπορία.

«Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ...», ἦταν ἡ ἀπάντησις.

(*) Ὅσιος Ἀμβρόσιος τῆς Ὀπτινα, σελ. 150, ἔκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου, ἔκδοσις ζ', Ὁρωπὸς Ἀττικῆς 1994. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Μᾶς ἔλεγε ἕνας γνωστός μας γιὰ ἕναν συμμαθητή του, ὁ ὁποῖος ἦταν μέτριος στὶς σχολικὲς του ἐπιδόσεις.

Ἐκεῖ στὸ 15 μὲ 16 ἦταν συνήθως οἱ βαθμολογίες του.

Καὶ ὁμως, τὸ παιδί αὐτὸ πέρασε στὴν Ἱατρικὴ Ἀθηνῶν καὶ ἀποφοίτησε χωρὶς καμμιὰ καθυστέρηση μὲ «λίαν καλῶς». Στὴν συνέχεια δημιούργησε μιὰ ἄριστη πολυτεκνὴ οἰκογένεια, ἔγραψε πλήθος ἀπὸ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα καὶ κάνει λαμπρὴ καριέρα στὴν δουλειά του.

Ὅλοι τὸν θαυμάζουν καὶ τὸν ἐρωτοῦν: «Μὰ πῶς τὰ προλαβαίνεις ὅλα;».

Ὡς καὶ αὐτὸς ὁ γνωστός μας, ποὺ μᾶς ἔλεγε ὅλα αὐτά, τοῦ εἶπε: «Δημήτρη, σ' ἄ-

■ «Τὰ βιοτικά πάνε ἀπὸ μόνα τους!»

Ἡ προτεραιότητα στὰ πνευματικὰ ἐν Χριστῷ πράγματα*

«Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκείνη ποὺ κάνει τὴν διαφορὰ»

λήθεια ποῦ ἀποδίδεις αὐτὴν τὴν ἐπιτυχία σου; Σὲ θυμᾶμαι πολὺ καλὰ στὸ σχολεῖο, ἕνας μέτριος μαθητὴς ἦσουν».

Καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἐξομολογήθηκε τὸ ἐξῆς:

«Ἐτσι εἶναι, ὥσπου ἀνακάλυψα ὅτι μὲ τὸν ἐκκλησιασμό, τὴν προσευχὴ καὶ γενικὰ μὲ τὴν προτεραιότητα στὰ πνευματικὰ πράγματα, ὅλα ἀλλάζουν στὴν ζωὴ σου. Παίρνεις τέτοια εὐλογία ἀπὸ τὸν Θεό, ποὺ τὰ βιοτικά πάνε ἀπὸ μόνα τους!».

* * *

■ Ἐνώπιον τοῦ Ἐσταυρωμένου

«Ὁ Θεὸς οἰκονόμησε νὰ μάθης σήμερα, πῶς πρέπει νὰ προσευχόμεστε...»*

Ἐνα προῖνὸ ὁ π. Ζωσιμᾶς πῆγε νὰ προσευχηθεῖ στὸ παρεκκλήσι, ὅπου εἶχε στήσει τὸν μεγάλου Ἐσταυρωμένου. Ἐχάσε ὁμως νὰ κλείσει πίσω του τὴν πόρτα μὲ τὸ μάνταλο.

Σὲ λίγο μιὰ Ἀδελφή, ἀγνοώντας πῶς ὁ γέροντας ἦταν ἐκεῖ, μπῆκε μέσα καὶ τὸν εἶδε γονατισμένο μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο, λουσμένο στὰ δάκρυα, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο καὶ τὰ χέρια σταυρωμένα. Ἀμέσως ὀπισθοχώρησε καὶ ἔκανε νὰ φύγει, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀνησυχήσει.

Ἐκεῖνος ὁμως συνειδητοποίησε τὴν παρουσία της καὶ εἶπε:

- Περίμενε στὸν ἐξώστη...

Λίγο ἀργότερα βγήκε ἔξω, κάθησε σ' ἕνα σκαλοπάτι καὶ ἄρχισε νὰ τὴν νουθετεῖ:

- Ὁ Θεὸς οἰκονόμησε νὰ μάθεις σήμερα, πῶς πρέπει νὰ προσευχόμεστε στὸν Σταυρωμένο Κύριό μας. Νά... μόλις τὸν πλησιάσαμε, Ἐκεῖνος μᾶς καλωσόρισε μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα, ἀνοίγοντας, θαρρεῖς, τὴν ἀγκαλιά Του, γιὰ νὰ μᾶς δεχθεῖ: ἔκλινε τὴν κεφαλὴ Του, γιὰ νὰ μᾶς ἀκούσει: ἔκλεισε τὰ μάτια Του, γιὰ νὰ μὴν βλέπει τὶς ἀμαρτίες μας: κάρφωσε τὰ πό-

δια Του, γιὰ νὰ μὴν ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴν ἀναξιοτήτά μας: ἄνοιξε μὲ τὴν λόγῃ τὴν θύρα τῆς καρδιᾶς Του, γιὰ νὰ ξεχύσει πλούσια τὸ ἔλεος καὶ τὴν εὐσπλαγχνία Του ἐπάνω μας.

Νὰ συλλογίζεσαι τὴν ἀπεριόριστη ἀγάπη Του, ποὺ τὸν κάρφωσε στὸν Σταυρό.

Καὶ ἂν εἶσαι σὰν τὸν Τελώνη, ψέλλισέ Του τὰ λόγια τῆς προσευχῆς σου μὲ τὴν δική Του συντριβή.

Ἄν εἶσαι σὰν τὴν Χαναναία, κραύγασέ Του ἐπίμονα καὶ ἐνοχλητικά, ὅπως ἐκείνη.

Ἄν εἶσαι σὰν τὴν πόρνη, πλύνε Του σιωπηλὰ τὰ πόδια μὲ τὸ μύρο τῶν δακρύων σου.

Ἄν εἶσαι σὰν τὸν Ἄσωτο, «ἐλθε εἰς ἐαυτὸν» καὶ τρέξε χωρὶς καθυστέρηση κοντὰ Του, γιὰ νὰ σὲ ντύσει μὲ «τὴν στολὴν τὴν πρώτην»...

Λοιπόν, πήγαινε τώρα, Ἀδελφή, νὰ προσευχηθεῖς... Καὶ γιὰ μένα, γιὰ τὴν ἐμπόδισές!...

Χαμογελώντας, ἄφησε τὴν Ἀδελφὴ νὰ μπεῖ μέσα στὸ ἐκκλησάκι, ἐνῶ ὁ ἴδιος τράβηξε γιὰ τὸ δάσος.

(*) Ὁ Στᾶρετς Ζαχαρίας, Μία ὁσιακὴ μορφή τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας, σελ. 293-294, ἐκδόσεις Ἱεροῦ Κοινοβίου Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, Ὀρούλια 2002. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

κέρδη χάνει τὴν Κυριακὴ ἐπειδὴ δὲν ἀνοίγει τὸ μαγαζί του, ὁ Θεὸς τοῦ τὰ δίνει τὶς ἄλλες ἡμέρες καὶ πολὺ περισσότερα.

Τοῦ πρότεινε δὲ καὶ τὸ ἐξῆς πείραμα: νὰ καταμετρήσουν τὶς εἰσπράξεις τους γιὰ ἕνα μῆνα καὶ νὰ δοῦν τὸ ἀποτέλεσμα. Τότε μὲ ἔκπληξη ὁ πεθερὸς διαπίστωσε πῶς ὁ τζίρος τοῦ καταστήματος τοῦ γαμπροῦ του ἦταν διπλάσιος τοῦ δικοῦ του, ἂν καὶ τὸ δικό του κατάστημα ἦταν σὲ κεντρικότερο σημεῖο!

Τότε συνειδητοποίησε, ὅτι τελικὰ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκείνη ποὺ κάνει τὴν διαφορὰ!

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», 8.3.2019. Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Δύο καταστηματάρχες, πεθερὸς καὶ γαμπρός, διατηροῦσαν καταστήματα μὲ ροῦχα στὰ Λουτρά τῆς Αἰδηψοῦ στὴν Εὐβοία.

Ὁ πεθερὸς κατηγοροῦσε τὸν γαμπρό του ὡς τεμπέλη, γιὰ τὴν εἶχε τὸ μαγαζί του πάντοτε κλειστὸ τὶς Κυριακὲς, ἂν καὶ λόγῳ τῆς ἡμέρας ἡ κίνηση ἦταν μεγάλη!

Ἐκεῖνος ὁμως προτιμοῦσε νὰ ἐκκλησιάζεται μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ νὰ κάνει τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὅποιες ἀγαθοεργίες μπορούσε.

Ἐπειδὴ ἡ πίεση ἦταν ἀφόρητη ἀπὸ τὸν πεθερό, ὁ γαμπρὸς τοῦ εἶπε πῶς τὰ ὅποια

Τὶς 6 Σεπτεμβρίου τοῦ 2018, ἡ 31χρονη Ἀστυνομικὸς Ἄμπερ Γκάιγκερ εἶχε μόλις τελειώσει μιὰ βάρδια 13,5 ὡρῶν στὴν δουλειά της.

Ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι της, μπῆκε κατὰ λάθος στὸ διαμέρισμα τοῦ 26χρονου Μπόθαμ Τζίν, νομίζοντας πῶς ἦταν τὸ δικό της.

Ὁ νεαρὸς Λογιστὴς ἐκείνη τὴν ὥρα ἔτρωγε ἀμέριμνος ἕνα παγωτὸ στὸν καναπέ τοῦ σπιτιοῦ του, ὅταν ἡ νεαρὴ Ἀστυνομικὸς τὸν πυροβόλησε θανάσιμα, νομίζοντας πῶς κάποιος διαρρηκτὴς εἶχε εἰσβάλλει στὸ διαμέρισμά της.

Τὸ Δικαστήριο τὴν καταδίκασε σὲ δέκα χρόνια φυλάκιση. Ὡστόσο, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς δίκης, συνέβη ἕνα ἐκπληκτικὸ γεγονός.

Ὁ Μπράντ Τζίν, ἀδελφὸς τοῦ δολοφονηθέντος Μπόθαμ, ἐμφανῶς συγκινημένος, εἶπε ἀπευθυνόμενος στὴν 31χρονη Ἀστυνομικό:

«Σὲ ἀγαπῶ ὡς ἄνθρωπο καὶ δὲν εὐχομαι τίποτα κακὸ γιὰ σένα. Δὲν θέλω νὰ πᾶς στὴν φυλακὴ. Θέλω τὸ καλύτερο γιὰ σένα, ἐπειδὴ ξέρω πῶς θὰ ἤθελε τὸ ἴδιο καὶ ὁ ἀδελφός μου...».

Μὰ δὲν σταμάτησε ἐκεῖ... Ἀφοῦ ζήτησε τὴν ἄδεια τῆς Δικαστοῦ, κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἔδρανό του καὶ ἀγκάλιασε τὴν καταδικασμένη Ἀστυνομικό. Ἐκείνη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του, ξεσπώντας σὲ κλάματα. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ ἀκροατήριο, ποὺ δυσκολευόταν νὰ συγκρατήσει τὰ

■ «Ἄν δὲν μάθεις νὰ συγχωρεῖς...»

Τὸ ἄφθαστο μεγαλεῖο τῆς Συγχωρητικότητας*

δάκρυά του μπροστὰ σὲ αὐτὲς τὶς σκηνές.

Καὶ συνέχισε:

«Αὐτὸ θὰ ἤθελε νὰ κάνουμε καὶ ὁ Χριστός. Ἄν δὲν μάθεις νὰ συγχωρεῖς, πῶς περιμένεις νὰ σὲ συγχωρήσει ὁ Θεός; Δὲν θέλω νὰ τὴν δῶ νὰ καίγεται στὴν κόλαση, δὲν θέλω νὰ τὴν δῶ νὰ σαπίζει στὴν φυλακὴ. Ἐλπίζω πῶς ἡ ὅλη διαδικασία θὰ τὴν βοηθήσει νὰ ἀλλάξει καὶ νὰ συνειδητοποιήσει τὸ κακὸ ποὺ συνέβη. Θὰ προσεύχομαι γιὰ ἐκείνη καὶ γιὰ τὴν οἰκογένειά της...».

* * *

Τί θὰ ποῦμε σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν περίπτωση ποὺ ὁ πρωταγωνιστὴς δὲν ἦταν οὔτε Ἅγιος, οὔτε γνωστός καὶ ἐπώνυμος;

Ἦταν ἕνας ἀπλὸς ἈΝΘΡΩΠΟΣ μὲ σπάνιο καὶ ἀξιοθαύμαστο μεγαλεῖο ψυχῆς, μὲ ἀγία καὶ θεϊκὴ συμπεριφορὰ!...

(*) Ἀπὸ τὸ Δίκτυο. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ **Μεγάλη Εὐεργεσία**

**Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἀνδρέας
σώζει τὴν πόλι τῶν Πατρῶν
κατὰ τὴν ἀποχώρησι τῶν Γερμανῶν***

Κατὰ τὴν ἀποχώρησί τους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα οἱ Γερμανοί, μετὰ τὴν ἡττα τους, κοίταξαν πῶς θὰ ἐκδικηθοῦν τὴν φτωχὴ Πατρίδα μας, σὰν νὰ μὴν ἔφθανε τὸ αἱματοκύλισμα καὶ ἡ πείνα, στὴν ὁποία τὴν ὑπέβαλαν στὰ τέσσερα χρόνια τῆς Κατοχῆς (1941-1944).

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐγκληματικῶν πράξεων τους ἦταν καὶ ἡ ἀκόλουθη, τὴν ὁποία ἔπραξαν σὲ βάρος τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν.

Ὅλιγο πρὶν φύγουν, ἔβαλαν κρυφὰ ἰσχυρὲς ἐκρηκτικὲς ὑλές στοὺς ὑπονόμεους τῆς πόλεως, πυροδότησαν ἓνα μακρὺ φυτίλι, τὸ ὁποῖο κατέληγε στὴν παραλία καὶ ἀπέπλευσαν.

Εἶχαν ἐτοιμασθῆ νὰ ἰδοῦν τὴν πόλι νὰ τινάζεται στὸν ἀέρα!

Ὅμως, ὁ Φύλακας τῆς Πόλεως, ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἀνδρέας, ἀγρυπνοῦσε...

Ξημερώνοντας ἐκείνη ἡ ἡμέρα, ἓνας εὐσεβῆς κάτοικος τῶν Πατρῶν, Μηχανικὸς στὸ ἐπάγγελμα, εἶδε στὸν ὕπνο του τὸν Ἅγιο, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ πάη πρῶτ-πρῶτ

στὸν τόπο, ὅπου κατέληγε τὸ πυροδοτικὸ φυτίλι καὶ νὰ τὸ κόψῃ. Τοῦ ὑπέδειξε δὲ τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν καὶ τοῦ φανέρωσε τὸ σχέδιο τῶν Γερμανῶν.

Ὁ Μηχανικὸς ὑπήκουσε καὶ σχεδὸν χάραμα κατέβηκε στὴν παραλία καὶ πραγματικὰ βρῆκε τὸ φυτίλι ἀναμμένο!

Ἀνατρίχιασε, ἔκανε τὸν Σταυρὸ του καὶ ἀμέσως τὸ ἔκοψε καὶ τὸ ἀπομόνωσε.

Τὸ γεγονός διαδόθηκε ἀστραπιαῖα καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν Πατρῶν δόξασαν τὸν Φιλάνθρωπο Θεὸ καὶ εὐχαρίστησαν καὶ τὸν Προστάτη Ἅγιο τους, τὸν Ἀπόστολο Ἀνδρέα, γιὰ τὴν μεγάλη του εὐεργεσία.

Ἄς σημειωθῆ, ὅτι τὸ γερμανικὸ πλοῖο, τὸ ὁποῖο ἔφυγε κατάφορτο μὲ γερμανικὸ στρατὸ καὶ μὲ τὶς γερμανικὲς προξενικὲς ἀρχές, δὲν πρόλαβε νὰ ξανοιχθῆ στὸ Ἀδριατικὸ πέλαγος καὶ κτυπήθηκε ἀπὸ συμμαχικὰ γιὰ τὴν Ἑλλάδα ὑποβρύχια καὶ βυθίσθηκε αὐτανδρο!

(*) Ἱεράς Γυναικείας Μοναστικῆς Ἀδελφότητος Παναγίας Βαρνάκοβας, Νεώτερα Θαύματα τῆς Παγίας στὴ Βαρνάκοβα καὶ Ἱστορίες γιὰ τὴν Αἰωνιότητα, σελ. 206-207, Δωρίδα 2007. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ **Ἀδικία καὶ Μνησικακία**

**«Εἶμαι ἡ ψυχὴ
τοῦ μπαρμπα-Γιάννη!...»***

Κάποιος ἔξομολογούμενος, ὁ μπαρμπα-Γιάννης, πρὶν χρόνια μοῦ εἶπε, ὅτι εἶχε διαφορὲς μὲ ἓναν γείτονα, γιὰ τὸ τοῦ προκαλοῦσε προβλήματα μὲ τὰ σύνορα, μὲ τὸν φράχτη, ὅπως συνήθως γίνεται στὰ χωράφια. Καὶ ἔξ αἰτίας αὐτῶν τῶν διαφορῶν γόγγυζε μέσα του πολὺ.

Κάποια ἡμέρα πληροφορήθηκε, ὅτι τὸ παιδί αὐτοῦ τοῦ γείτονα ἔμπλεξε μὲ τὰ ναρκωτικά. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ μὲ τὸ μηχανάκι πού ὀδηγοῦσε, ἔπεσε καὶ ἔσπασε καὶ τὰ δυὸ του πόδια!...

Εἶπε λοιπὸν καὶ στὴν γυναῖκα του καὶ στὰ παιδιά του:

- Καλὰ νὰ πάθῃ! Γι' αὐτὸ πού μοῦ ἔκανε καὶ πού θέλει νὰ μοῦ φάῃ τὸ φράχτη, καλὰ νὰ πάθῃ!

Τὸν καταδίκασε λοιπὸν καὶ θεώρησε τὴν συμφορὰ του σὰν δικαία ἀμοιβὴ τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ καὶ μάλιστα, ὅτι τιμωρήθηκε στὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ του.

* * *

Τὴν νύχτα ὅμως παρουσιάζεται στὸν ὕπνο του ἓνας Ἄγγελος. Καὶ τοῦ λέει:

- Ἐέρεις ποιὸς εἶμαι ἐγώ;

- Ὅχι!... Πολὺ λάμπεις! Τί εἶναι αὐτὸ τὸ φῶς;... Ποιὸς εἶσαι;

- Ἐγὼ εἶμαι ἡ ψυχὴ τοῦ μπαρμπα-Γιάννη!

- Ποιανοῦ μπαρμπα-Γιάννη;... ρώτησε αὐτὸς ἀπορημένος.

- Τοῦ γείτονά σου!... Γιατί μὲ καταδίκασες τόσο ἄδικα; Τί σοῦ ἔφταιξα; Φώναξες τοπογράφο, νὰ δῆς ὅτι ἔχεις ἄδικο;...

«Εἶμαι ἡ ψυχὴ τοῦ μπαρμπα-Γιάννη!...».

Ἀπ' αὐτὸ ξύπνησε, τρομοκρατημένος. Κρύ-

■ Ένα ισχυρό Ουράνιο Μήνυμα

‘Ο παππούς άρχοντας, ή γιαγιά φτωχή*

‘Η εύλογία τής Έλεημοσύνης

Γιὰ τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα πού ἔχει ἡ ἀγαθοεργία καί ἡ εὐσπλαγχνία, καθὼς καί γιὰ τὰ δυσάρεστα πού ἔχει ἡ τσιγκουνιά καί ἡ μικροψυχία, ἔδωσε ὁ Θεὸς ἓνα μήνυμα στὴν ἐγγονὴ ἑνὸς ζεύγους γερόντων πού ζοῦσαν σ’ ἓνα μεγάλο χωριὸ τῆς Πελοποννήσου.

Τὸ ἀφηγήθηκε ἡ ἴδια σ’ ἓνα προσκύνημά της στὴν Μονή.

* * *

«**Ο παππούς** καί ἡ γιαγιά ἦταν πολὺ ἀγαπητοὶ σ’ ἐμᾶς τὰ παιδιά. **Καί** ὅταν πηγαίναμε κοντὰ τους στὶς διακοπὲς καί τὰ καλοκαίρια, μᾶς περιποιόντουσαν πολὺ.

Ο παππούς ἦταν πολὺ γενναιόδωρος, φιλόξενος καί ἐλεήμων. **Δ**ὲν ὑπῆρχε φτωχός, ξένος, ἀκόμη καί γύφτος, πού νὰ μὴν τὸν φιλοξένησε στὸ σπίτι του. **Φ**εύγοντας δέ, τὸν φόρτωνε καί μὲ ὅ,τι ἀγαθὰ εἶχε.

Η γιαγιά ὁμως ἦταν πολὺ “σφιχτή”. **Σ**υνέχεια τοῦ γκρίνιαζε, ὅτι μαζεύει τὸν ὀποιοδήποτε στὸ σπίτι καί τὸν ταΐζει, καί ὅτι θὰ ἀδειάσει ἡ κασέλα μὲ τὰ γεννήματα (τὸ σιτάρι).

Ο παππούς ἀπτότητος συνέχιζε τὶς ἐλεημοσύνες του καί τῆς ἔλεγε:

- **Μ**ὴ φοβάσαι, γυναίκα, ὁ Θεὸς περισσότερα θὰ μᾶς δώσει.

Καί ἔτσι γινόταν...

Πέρασαν τὰ χρόνια καί κάποτε ἔφυγαν γιὰ τὸν Οὐρανὸ καί οἱ δύο».

* * *

ος ἰδρώτας τὸν εἶχε περιλούσει, ὅπως ἐδιηγείτο ὁ ἴδιος.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα φώναξε τοπογράφος νὰ δοῦν τὰ σχέδια καί διαπίστωσε ὅτι αὐτὸς εἶχε ἄδικο. **Π**ῆγε, λοιπόν, βρῆκε τὸν γείτονά του, ἔπεσε στὰ πόδια του καί τοῦ εἶπε:

- **Μ**παρμπα-Γιάννη, συγχώρεσέ με, σὲ ἀδικησα. **Καί** ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ θεώρησα δίκαια τιμωρία τὸ ὅτι τὸ παιδί σου ἔμπλεξε μὲ τὰ ναρκωτικά. **Καί** τὸ λέω αὐτὸ ζητώντας συγγνώμη, γιὰτὶ φοβᾶμαι ὅτι αὐτὸ θὰ φύγη ἀπὸ σένα καί θὰ ῥθῆ στὰ δικά μου παιδιά.

Ηθελε νὰ βγάλη αὐτὸ τὸ βάρος ἀπὸ πάνω του! **Ε**γὼ τὸν ἐμακάρισα. **Καί** ὄχι μόνο τὸν

λίγο καιρὸ μετὰ, ἡ ἐγγονή τους (μεγάλη κοπέλα πλέον) εἶδε στὸν ὕπνο της τὴν γιαγιά σ’ ἓνα μικρὸ, πολὺ στενόχωρο δωμάτιο μπροστὰ σὲ μιὰ πυροστιά νὰ μαγειρεύει.

Επάνω στὴ φωτιὰ εἶχε μιὰ μικρὴ κατσαρόλα, ἡ ὁποία εἶχε μόνο λίγο νεράκι μέσα, ἦταν σχεδὸν ἄδεια!

- **Γ**ιαγιά, δὲν ἔχεις τίποτα νὰ μαγειρέψεις; ἐρώτησε μὲ ἀπορία ἡ ἐγγονή.

Κι ἐκείνη ἀπάντησε θλιμμένη:

- **Ο**χι, παιδί μου, εἶμαι φτωχή!...

Προβληματίστηκε πολὺ ἡ ἐγγονὴ μ’ αὐτὸ τὸ ὄνειρο καί μαζί μὲ μιὰ ἄλλη συγγενῆ της ἀποφάσισαν καί ἔδωσαν ἐλεημοσύνη σὲ μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια γιὰ τὴν ψυχὴ της.

Επειτα, τὴν ξαναεἶδε τὴν γιαγιά, πολὺ εὐχαριστημένη αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ τῆς λέει:

- **Σ**’ εὐχαριστῶ, παιδάκι μου, γιὰ τὸ πλούσιο τραπέζι πού μοῦ πρόσφερες!

* * *

Οσο γιὰ τὸν παππού, ἡ κόρη του εἶδε στὸν ὕπνο της μιὰ κεκοιμημένη συγγενῆ καί τὴν ἐρώτησε γι’ αὐτόν.

Κι ἐκείνη ἀπάντησε:

- **Ο παππούς** εἶναι ἄρχοντας ἐδῶ ἐπάνω, ὅπως ἦταν καί στὴν γῆ!...

(*) Ἡ Μεγαλόχαρη Παναγία ἡ Βαρνάκοβα, σελ. 59-60, Δωρίδα 2011. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

ἐμακάρισα, ἀλλὰ καί μέσα μου εὐχαριστήθηκα καί ἀγαλλίασε ἡ ψυχὴ μου!

Μετὰ τὴν εἰλικρινῆ μετάνοια αὐτῆς τῆς ψυχῆς, ὁ γυιὸς τοῦ μπαρμπα-Γιάννη μὲ τὸ νὰ μείνη ἕξι μῆνες στὸ Κ.Α.Τ. ἔκαμε συγχρόνως καί ἀποτοξίνωσι καί ἔτσι ἀπεκατεστάθη πλήρως ἡ υγεία του.

Εδῶ θαυμάζουμε τὴν οἰκονομία τοῦ Θεοῦ ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς δικαιοσύνης ἀλλὰ καί τὴν σωτηρία ὅλων μας.

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστόπουλου, Οἱ Ἀναβαθμοὶ στὴν ἐν Χριστῷ Πορεία, σελ. 170-171, Πειραιᾶς 2011. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

«Οί άλλοι έχουν τόσα ἀγκάθια, ὅσα μᾶς χρειάζονται γιὰ τὴν ἀγιότητά μας»

Ὁ μῦθος τοῦ σκαντζόχοιρου

Εἴμαστε γιὰ τοὺς ἄλλους ὁ Παράδεισος;...

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς τελευταίας ἐποχῆς τῶν Παγετώνων, πολλὰ ζῶα πέθαιναν ἀπὸ τὸ κρύο. Οἱ σκαντζόχοιροι κατάλαβαν τὴν κατάσταση καὶ ἀποφάσισαν νὰ ἐνωθοῦν σὲ ὁμάδες. Ἔτσι θὰ προστατευόντουσαν καὶ θὰ ζέσταινε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ὅμως τὰ ἄκανθα τοῦ καθ' ἑνὸς πλήγωνα τοὺς πιὸ κοντινοὺς του συντρόφους.

Γι' αὐτό, γιὰ νὰ ἀποφεύγουν τὶς γρατσουνιές, ἀποφάσισαν ν' ἀπομακρυνθοῦν ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο... καὶ ἄρχισαν νὰ πεθαίνουν ἀπὸ τὰ κρουπαγήματα. Ὅσοι ἀπόμειναν ζωντανοὶ ἔπρεπε νὰ διαλέξουν: ἢ ν' ἀποδεχθοῦν τὰ ἀγκάθια τῶν διπλανῶν τους ἢ νὰ ἐξαλειφθοῦν ὡς εἶδος. Μὲ σοφία, ἀποφάσισαν νὰ ξαναγυρῶσιν ὅλοι μαζί. Ἔτσι ἔμαθαν πῶς γιὰ νὰ συμβιώσεις πρέπει νὰ φᾶς πότε-πότε καὶ καμμιὰ γρατσουνιὰ ἀπὸ ἐκεῖνον πὺ σοῦ εἶναι πιὸ κοντινός. Ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτά, τὸ πιὸ σημαντικό εἶναι ἡ ζεστασιά πὺ μπορούμε νὰ μοιραστοῦμε. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἔμαθαν νὰ συμβιώνουν καὶ ὡς εἶδος νὰ ἐπιβιώσουν ὡς τὶς μέρες μας.

* * *

Καὶ σκέφθηκα:

Ἐξυπνὴ στάση ζωῆς ἂν μάθης νὰ θυσιάσης κάποια δευτερεύουσα σημασίας πράγματα, προκειμένου νὰ ὑπερασπισθῆς πρωτίστως γιὰ τὴν ζωή σου, τὴν ποιότητά της καὶ τὴν εὐτυχία σου, ἀκριβῶς ὅπως σοφὰ κατὰ τὸν μῦθο ἀπεφάσισαν οἱ σκαντζόχοιροι.

- Οἱ γρατσουνιές πὺ δεχόμαστε ἀπὸ τὰ ἀγκάθια τοῦ χαρακτήρα τοῦ ἄλλου εἶναι λιγώτερο κακὸ ἀπὸ τὴν μοναξιά. Οἱ γρατσουνιές τους εἶναι λιγώτερες ἀπὸ τὴν ζεστασιά τους. Ἡ μοναξιά χωρὶς Θεὸ καὶ ἀνθρώπους εἶναι τραγωδία.

- Ἐξ ἄλλου οἱ γρατσουνιές ἀπὸ τοὺς ἀγα-

πημένους μας εἶναι μαθήματα αἰωνίου ζωῆς. Εἶναι πολύτιμη εὐκαιρία νὰ καλλιεργοῦμε τὴν κατανόησή μας, ἀφοῦ καὶ ἐμεῖς γρατσουναίμε τοὺς ἄλλους, γεγονὸς πὺ μᾶς ὀδηγεῖ στὴν αὐτογνωσία καὶ τὸ ταπεινὸ φρόνημα.

Θωρακιζόμαστε μὲ τὴν ἀγάπη. Τροφοδοτοῦμε τὴν ἐπιεικεία μας. Αὐξάνουμε τὴν ὑπομονή καὶ τὴν γλυκύτητα. Συνειδητοποιοῦμε πῶς οἱ γρατσουνιές δὲν εἶναι σκοπὸς καταξιωμένης ζωῆς. Ἐνα σπουδαῖο μάθημα νὰ λιγοστεύουμε τὰ δικά μας ἀγκάθια.

- Καὶ ὕστερα γιὰ μᾶς ὑπάρχει τρόπος θωράκισης. Ἡ ἔντονη Μυστηριακὴ Ζωὴ γίνεται ἀλεξίσφαιρο νὰ μὴν μπῆ μέσα μας τὸ μικρόβιο τῆς κακίας, τῆς ἐκδικητικότητος, τοῦ θυμοῦ, τῆς γκρίνιας. Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μᾶς ἀλλάζει τὶς ὀπτικές. Οἱ ἄλλοι ἔχουν τόσα ἀγκάθια, ὅσα μᾶς χρειάζονται γιὰ τὴν ἀγιότητά μας. Καί... μήπως νὰ θυμόμαστε πῶς οἱ ἄλλοι εἶναι γιὰ μᾶς ἡ κόλασις, ὅταν δὲν εἴμαστε γι' αὐτοὺς ὁ παράδεισος;

- Λοιπὸν, τὰ θετικὰ ἀπὸ τὴν συνοδοιπορία εἶναι πολὺ περισσότερα ἀπὸ τὶς γρατσουνιές, γι' αὐτὸ ἂς εἴμαστε δοξολογητικοὶ μὲ τοὺς συνοδοιπόρους πὺ ὁ Θεὸς ἔβαλε δίπλα στὸν καθένα μας.

- Ἡ ζωὴ εἶναι σχολεῖο μαθητείας γιὰ τὴν πορεία πρὸς τὸν Οὐρανὸ. Συμμεριζόμαστε, μαθαίνουμε, σεβόμαστε, νοσηλεύουμε καὶ νοσηλευόμαστε, σκορποῦμε ζεστασιά, γλύκα καὶ καλωσύνη, πρέπει νὰ εἶναι, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ διπλανοῦ καὶ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ.

- Γιὰ τὴν θέα τοῦ Θεοῦ ἀξίζει νὰ ὑποστοῦμε καὶ κάποιες γρατσουνιές. Δὲν νομίζετε;

(*) Ἀπὸ τὸ Δίκτυο. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

• Ταχυδρομικὴ Διεύθυνσις: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Ἀγγέλων, 145 02 Ἅγιος Στέφανος, Τ.Θ. 51891, Ἑλλάδα - GR
 • Ἡλεκτρονικὴ Διεύθυνσις (e-mail): maa@imoph.org • Ἀριθμὸς τηλεφωνικῆς κλήσεως: (+30) 22950 22582
 • Τηλεαντίγραφο (FAX): (+30) 22950 22582 • Ἐκδίδεται σὲ διάφορες γλώσσες: βλ. www.imoph.org/Publications_el/OikodomiParamythia.html • Διανέμεται καὶ ἀποστέλλεται δωρεὰν • Μὲ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστολία τοῦ πνευματικοῦ Πατρὸς μας τοῦ Σεβασμ. † Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος.